Obcházení republiky se letos přehouplo do čtvrtého ročníku. Tentokrát nás čekal Český les.

Pátek 19. 8. 2016, Praha Mariánské Lázně Panský vrch

Sešli jsme se ve složení, které můžeme směle nazvat tradiční, tedy Ježek, Čížek, Roki, Šiki, Matěj a Karča, na Hlaváku. Tradiční ale rozhodně nebyl dopravní prostředek, do cíle nás totiž vezlo samo Pendolino! Cesta ubíhala rychle, nikoliv však zásluhou rychlovlaku, který uháněl spíš průměrnou rychlostí, ale díky příjemné společnosti, kterou nerozhodil ani fakt, že úložné prostory vlaku jsou určeny spíše pro menší zavazadla. Matějovi se sice podařilo narvat krosnu do příslušné poličky, musel ale odepnout karimatku, boty a možná ještě něco. V Plzni, po zastávkách na několika předměstích, to jen tak na okraj k tomu rychlovlaku, se k nám připojila Barča s kytarou. V Mariánkách jsme chvíli pátrali po občerstvovací stanici, kde by se dalo něco dobrého pojíst. Podařilo se, nadlábli jsme se, a když nadešel čas, odkutáleli jsme se zpátky k nádraží na autobus. Vystoupili jsme kousek od Tří Seker a v blízkém lese našli místo na spaní. Předpověď slibovala noc bez deště, takže jsme se ani nezdržovali stavěním přístřešků. Naštěstí pršelo jen třikrát a jen trošku, takže stačilo přehodit se celtou a chrupkat dál.

Sobota 20. 8., Panský vrch Chodovská Huť Broumov V Zahrádkách Ve Skalkách

Sobotní ráno probíhalo ve znamení hledání a pátrání – Ježek hledal houbaře, kterému by vnutil několik praváků a Roki pátral, kdo mu oslintal spacák (pozn.: Vina padla na slimáka, ale všichni moc dobře víme, jak to bylo ve skutečnosti). Po snídani jsme se odebrali k blízké rozhledně a zájemci vystoupali po drátěném točitém schodišti až do výšky 40 metrů. Tam se naskytl pěkný výhled na hory okolo a především na náš spací les, odkud, jak se při pohledu z výšky ukázalo, to bylo jen kousíček na bývalé tankové cvičiště, nyní motokrosové závodiště. Další úsek cesty vedl po silnici, rozhodli jsme se tedy zvolit alternativní trasu nejprve k prameni Kyselky a potom prostě někudy přes les a pole. Pramen Kyselky poněkud zklamal, protože vinou zaneseného odtoku to bylo spíš bahniště, naopak zkratka byla velice výživná. Vedla nás napřed okolo kukuřičného pole, kde jsme poněkud vyděsili jednoho místního, který pak pro změnu vyděsil nás, když nás varoval před divočáky, potom okolo pšenice a nakonec hnusným lesem, který nakonec vedl do Chodovské huti. Tam jsme poobědvali na místním dětském hřišti a vyrazili po červené, po další týden naší nejoblíbenější barvě, do Broumova. Ten nejprve vypadal na další mrtvou vesnici, ale podařilo se objevit použitelné restaurační zařízení a doplnit tekutiny. Šiki varoval, že podle meteoradaru má v 6 začít pršet, takže po polévce a palačinkách jsme se znovu pustili po červené, dokud nezačal foukat vítr, který nevěstil nic dobrého. Zalezli jsme tedy do lesa a pustili se do stavby přístřešku. V 6 začalo pršet, takže jsme je dokončili v rekordním

čase, načež déšť ustal. Najedli jsme se a ještě chvíli poseděli. Když jsme zalezli do spacáků, rozpršelo se znovu, ale tentokrát na téměř celou noc.

Neděle 21. 8., Ve Skalkách U křížku Pod Kočičím vrchem Němeček kousek od Celního potoku

Přístřešky naštěstí noční déšť přečkaly bez úhony, mohlo se tedy vesele pokračovat. Hned po snídani se odpojili Ježek, Čížek, Roki a Šiki, kteří zamířili do Tachova a domů. My jsme vyrazili krátce po nich, ale slušné tempo nám kazily zastávky v místech, kde se měly dle mapy nacházet prameny, ale žádný použitelný jsme nenašli. Celý den jsme šli po červené, obědvali jsme na rozcestí Pod Kočičím vrchem. Za rozcestím Němeček jsme začali hledat vodu a místo na spaní. Byl to docela boj (Nechtějte se zatoulat v hraničním lese!), ale nakonec se podařilo najít příjemný plácek kousek od potůčku, vodu jsme ale museli převařovat. Když jsme převařili dost vody na druhý den, šli jsme spát.

Pondělí 22. 8., někde v lese Havran U altánku Stará Knížecí Huť Bývalá Nová Huť tábořiště kousek před Hraničními rybníky

V noci sice nepršelo, pondělní ráno bylo ale zatím nechladnější. Po snídani jsme se vydali průsekem zpátky na červenou značku. Za zmínku stojí z tohoto úseku cesty hlavně Matějova hláška „Pojďte za mnou," kterou následovalo čvachtnutí a zaboření se po kolena do bahna. První zastávkou na trase byl před polednem vrch Havran, kde bývala strážní věž, nyní pěkná rozhledna. Karča vyšlapala nahoru, zbytek regeneroval v příjemné boudičce dole. Bylo celkem chladno, takže přišla vhod. Z rozhledny byl pěkný výhled, bohužel nad horami se do daleka táhla mračna, která nám na optimismu příliš nepřidala. Během cesty dolů se ale obloha roztrhala a starosti nám už tak dělal jenom pramen, který jsme pořád nemohli najít. Brzy se ale ukázalo, že jsme sešli ze značky a žádný pramen jsme tedy ani najít nemohli. Narazili jsme ale na rozcestí U altánku, kam jsme měli namířeno, a které naštěstí neklamalo názvem a opravdu skýtalo přístřeší v příjemném altánku. Dokonce i tu vodu se povedlo nabrat. Po obědě jsme pokračovali zase po červené na Staré Knížecí Hutě, potom na Háje a nakonec velmi hezkým úsekem až k bývalé Nové Huti. Kousek za ní jsme narazili na čerstvě opuštěné tábořiště, takže o tom, kde budeme spát, bylo rozhodnuto. Stavili jsme se u Dolního Hraničního rybníka na rychlou koupačku, přestože byl, podobně jako rybník v Broumově, obehnán cedulemi Zákaz vstupu a Zákaz koupání. Přístřešek jsme si postavili v táborové kuchyni a fazolový guláš k večeři jsme si dokonce užili u stolů a lavic v jídelně.

Úterý 23. 8., tábořiště Rozvadov Diana Železná les za Železnou

Po noci, během které myš Matějovi prokousala kus batohu, jsme vyrazili směrem k Rozvadovu. Po cestě jsme potkali pána s krosnou, který nás zaujal, už když o den dřív procházel večer okolo tábořiště. Dali jsme se s ním do řeči a společně došli až do rozvadovské hospody, kde jsme si dali polévku a poslouchali veselé historky z vandrů. My jsme pak pokračovali po modré až na Dianu, kde sídlí přesně ta lesní správa, která všude věší cedule Zákaz vstupu, takže jsme si s chutí zanadávali. Po červené jsme odpoledne došli do Železné, kde jsme si dali pití a doplnili vodu. Zvedli jsme se okolo půl 7 a už v 7 jsme stavěli přístřešek. Protože jsme konečně měli dostatek vody, uvařili jsme si těstoviny a před půl 9 už jsme byli zalezlí ve spacácích a regenerovali.

Středa 24. 8., les za Železnou Rybník Závist pramen Radbuzy

Ve středu jsme při vaření vody zjistili, že nám došla bomba, naštěstí až poté, co jsme si uvařili kaši a aspoň ohřáli vodu na čaj. V náš prospěch hrálo i to, že nás nečekala taková divočina jako první dva dny vandru a existovala určitá naděje, že po cestě potkáme aspoň jedno místo, kde nám uvaří polévku. S touto vidinou se nám podařilo urazit většinu naplánovaného úseku do cca 1 hodiny. Trasa vedla již tradičně po červené, tentokrát okolo mnoha zaniklých vesnic, kostelů a přes krásné louky. Středeční úsek byl vůbec nejhezčí z celého vandru. Také jsme konečně rozlouskli, kterou stavbu už tak dlouho vidíme na obzoru – byl to vojenský objekt na Velkém Zvonu, tedy ne rozhledna v Německu, jak jsme se mylně domnívali. Poslední dva kilometry cesty před Rybníkem vedly po asfaltce, na kterou pálilo sluníčko, takže to byl úsek tak trochu za trest (i když s krásným okolím), v cíli jsme se ale odměnili obědem v místní restauraci. Díky rychlému dopolednímu tempu jsme si mohli zbytek středečního úseku opravdu užívat, takže jsme lezli na balíky, cachtali se u potoka a za zvuku Barčiny kytary jedli čokoládu (Díky, Roki!). Přes louky jsme došli do Závisti, kde jsme znovu doplnili vodu před zahájením finálního výstupu k prameni Radbuzy. Tamní boudička překonala naše očekávání, takže plánu nestavět poslední noc přístřešek, nestálo nic v cestě. Podívali jsme se na nádherný západ slunce a šli si ustlat na podlahu.

Čtvrtek 25. 8., pramen Radbuzy Starý Herštejn Velká skála Sádkova skála Capartice

Poslední den nás čekala trasa podél evropského rozvodí Labe – Dunaj, již tradičně po červené. Po cestě jsme si vylezli na zříceninu Starého Herštejna a na dvě skály. Plán nasbírat borůvky

na koláč bohužel nevyšel, bohužel rostly jen o pár dní dříve v místech, kde se je moc trhat nehodilo, zato jsme k všeobecnému nadšení mužstva potkali několik divočáků. V Caparticích jsme měli naplánovaný bus do Domažlic a doufali, že symbol červeného obdélníčku s praporkem v mapě je stále aktuální, přeci jen už jsme měli dost chleba s paštikou. Občerstvovna naštěstí fungovala, takže jsme si dali zasloužený řízek a pak ještě chvíli seděli s kytarou na zastávce. Na cestu do Domažlic jsme si všichni oblékli jehličí a Barča v buse hrála, takže snad si místní cestu užili. V Domažlicích jsme si prohlédli místní náměstí a pak už zbývala jen cesta vlakem domů. Bohužel až příliš rychle jsme dojeli do Plzně, kde nás opustila Barča. Díky upovídanému důchodci uběhla svižně i cesta do Prahy, kde jsme se s Matějem rozloučili, čímž jsme udělali definitivní tečku za letošním putováním okolo republiky. Už teď se ale těšíme na příští ročník, který odstartujeme rovnou výstupem na Čerchov.

podle poznámek psaných přímo v terénu zapsala Karča